

18. Tuyên hứa về đức cậy

Làm sao để nhập thể, biểu lộ và tiến bước với đức cậy trong đời sống cộng đoàn đòi hỏi chúng ta ở đan viện, như đòi buộc mỗi môn đệ của Chúa Kitô, mà muôn hình thức sống đã được gọi để làm nên Giáo Hội trong sự hiệp thông với người khác?

Cha nghĩ đến một câu trong thánh vịnh 118 mà thánh Biển Đức cho hát trong Lễ Khấn: “Lạy Chúa xin đón nhận con theo lời Ngài hứa, thì con sẽ sống và không thất vọng về sự cậy trông của con” (Tv 118,116).

Thánh Biển Đức cho tân đan sĩ xướng câu này ba lần, sau mỗi lần, cộng đoàn lặp lại, cuối cùng là Vinh danh Chúa Cha-*Gloria Patri*. Sau đó, khấn sinh phủ phục dưới chân của các đan sĩ để xin cầu nguyện. Và ngài thêm: “Từ giờ đó, anh được coi như một thành viên của cộng đoàn” (x. TL 58,21-23).

Sự thuộc về một cộng đoàn đòi hỏi sống trong sự mong ước rằng lời hứa về đời sống mà Thiên Chúa hứa được vẹn tròn ẩn sâu trong đức cậy. Chúng ta sống trong cộng đoàn, bởi vì nó thành toàn về lời hứa của đời sống viên mãn, vĩnh cửu, được hứa bởi Đấng đã chết và phục sinh vì chúng ta. Cộng đoàn tiếp nhận lời tuyên hứa hy vọng về “đời sống chân thực và vĩnh cửu” (TL, LM. 17) này, phải dẫn thân giúp đỡ các thành viên sống và cùng vun đắp, làm sinh động, và đổi mới nó luôn mãi.

Làm sao để có được điều này? Làm sao để sống được nó?

Cha muốn phác họa một vài khía cạnh về phận vụ này của cộng đoàn trong việc sống cậy trông, để giúp chúng ta có được ý thức rằng điều này sẽ cứu sống cộng đoàn, ngay cả khi nó phải kết thúc, điều đó sẽ giúp chúng ta sống đầy tràn, vui tươi, và tự do của ơn gọi, sứ mạng chúng ta, dù cho bất cứ điều gì xảy ra đi nữa.

Điều đầu tiên mà cha nghĩ đáng quan tâm là chúng ta được gọi để cùng hướng về hy vọng. Như chúng ta đã thấy cách thức thánh Biển Đức tiếp nhận một thành viên vào cộng đoàn, khấn sinh phải tuyên hứa tin cậy vào lời hứa của Thiên Chúa. Trong quá trình huấn luyện, ơn gọi của anh đã được thử luyện, và như thế cộng đoàn không tìm gì hơn ngoài đức cậy, để xác định người anh em đó có phù hợp để đi theo Chúa Kitô trong đan viện hay không. Dĩ nhiên, cộng đoàn không đánh giá về cái anh là hay không là, anh có phẩm hạnh hay khuyết điểm, là thánh nhân hay một tội nhân đáng thương, nhưng là sự khát khao và sự mong chờ của anh vào sự viên mãn, mà chỉ Chúa Kitô mới có thể trao ban cho chúng ta; cho nên điều đòi hỏi là đức cậy của anh. Sau hết, cộng đoàn chứ không phải Thiên Chúa, không được làm cho người anh em mới này thất vọng về niềm cậy trông của anh.

Nhìn về người khác, không chỉ có các thành viên trong cộng đoàn của mình, mà tất cả, đặt hy vọng của họ vào trọng tâm của sự chú ý, liên kết với họ trong hy vọng, đó là một cái nhìn rộng mở nơi các mối tương giao nhân loại và cộng đoàn về vô tận. Tất nhiên, có thể và phải nhìn rõ những giới hạn, vấn đề, sự cùng khổ có trong mỗi chúng ta, nhưng cần nhìn với cậy tin và hy vọng không cho phép chúng ta khép mình trước người khác hay với chính mình trong giới hạn và vấn đề của mình. Bởi vì lời hứa sự sống mà Thiên Chúa hứa cho mỗi người hoàn toàn lớn hơn những giới hạn của chúng ta. Không ai có thể tin cậy vào những giới hạn của mình, hơn là tin vào Thiên Chúa, Đấng hứa ban đời sống vĩnh cửu và sự thánh thiện cho chúng ta.

Chúng ta hãy nhìn theo cách Chúa Giêsu nhìn mỗi người, đặc biệt với các môn đệ của Ngài. Ngài gọi họ đi theo mình, để cùng với Ngài hoàn thành sứ mạng tình yêu và trao ban không giới hạn của Ngài. Những hạn hẹp vẫn nổi trội giữa họ và trong họ. Về mặt con người, giới hạn là một điều khó chịu, giống như thường có nơi chúng ta và nơi các cộng đoàn của mình. Nhưng Chúa Giêsu không bao giờ có cái nhìn hạn hẹp về những giới hạn của các môn đệ hay bất cứ người nào Ngài gặp. Vì lẽ đó, cả khi Ngài nghiêm khắc sửa lỗi họ một cách cứng rắn, như trường hợp của thánh Phêrô, thì Ngài làm điều đó bởi chính điều lỗi, vì Ngài nhìn họ với cái nhìn hy vọng.

Lá thư ngắn nhất của thánh Bênêđô, chỉ có 14 từ, gửi cho Đức Eugenio III, đan sĩ Xitô, để tiến cử một người trẻ, có lẽ để được huấn luyện sống ơn gọi phục vụ Giáo Hội. Ngài viết: "*Mittimus ad te iuvenem pudicum, ut aiunt, litteratum, pro aetate. Cetera sunt in spe.* – Con tiến cử cho cha một người trẻ khiêm nhu, và như người ta nói, đã được đào tạo đúng với độ tuổi của anh. Tất cả còn lại là cậy trông" (Thư 537).

"Tất cả còn lại là cậy trông". Điều này thật đẹp, nếu chúng biết nhìn vào phẩm chất và khuyết điểm của nhau bằng mệnh đề luôn rộng mở về vô tận, về điều không thể này, thì ân sủng của Thiên Chúa hứa ban cho cuộc sống sẽ luôn được hiện thực hoá. Thiếu cái nhìn và sự rộng mở cho cậy trông này, những tương quan cộng đoàn không phải là tương quan kitô hữu, không còn phải là trao ban và đòi buộc nữa.

Cả cách chúng ta nhìn Chúa Giêsu, nếu chúng ta không có cái nhìn này, thì mình có nguy cơ tận kết như Giuđa. Ngược lại, thánh Phêrô, dù không hiểu, dù không có khả năng vượt thắng chính mình, nhưng ngài luôn giữ gìn sự rộng mở này. Như tại Capharnaum, ngài đã nói: Thưa Thầy, bỏ Thầy chúng con đi theo ai? Thầy mới có những lời ban lại sự sống đời đời, chúng con tin và nhận biết Thầy là Đấng Thánh của Thiên Chúa" (Ga 6,68-69).

Chúng ta có nhìn về người khác và về chính mình, với sự cậy trông không?